

пригърна го и го цалуваше съ сълзы и никога не му направи нѣкое зло. (Быт. лѣ. лѣ. лѣ.).

§. 34. Дѣтство-то на Іосифа.

Іаковъ роди дванайсетъ сѣнове, единъ отъ които бѣ Іосифъ, когото баща имъ обичаше по много отъ другитѣ, като чедо на старинытѣ му и го облече въ пѣстра дреха. Заради туй другитѣ братѣя мразѣхъ Іосифа, и най много като имъ разказва два сѣня, въ които са прѣдсказваше бѣдѣщето му величїе. Тѣ го толкозъ мразѣхъ, щото не можѣхъ да са разсвѣржатъ съ него кротко. (Быт. лѣ. 24. лѣ. 1—4.).

§. 35. Сѣнищата на Іосифа.

Вто сѣнищата на Іосифа: „Вържѣхмы, рече, спонѣ на нивата, мойтъ снопъ бѣше высокъ и правъ, а вашитѣ снопове бѣхъ на около и са покланяхъ на мойтъ. Подирѣ сѣнувахъ и друго: сирѣчь, че слѣнце-то, луната и единайсетъ звѣзды ми са поклонихъ.“ А братѣята му рекохъ, на какво сочѣтъ тѣзи сѣнища? Да не станешъ царъ на насъ и са подчинимъ на властѣта ти? — И тѣй братѣята му го мразѣхъ, а баща му размыслѣше работата въ себе си. (Быт. лѣ. 5—11.).

§. 36. Братѣята на Іосифа рѣшавѣтъ са да го убїѣжѣтъ.

Единъ день, когато братѣята на Іосифа пасѣхъ стадата далечъ, а той бѣ останѣлъ въ кѣщи, Іаковъ го проводи при братѣята му за да ги види какъ сѣ. Тѣ, като го видѣхъ, че иде, рекохъ: ето сѣновачѣтъ елате да го убїѣмы, да го хвърлимъ въ кладенецѣтъ и